

Évközi 26. vasárnap – 2012. szeptember 30.

Hogyan keletkezett a sivatag? Amikor Isten a világot teremtette, minden üde volt és zöld. A növények csak úgy burjánzottak, bővizű folyók és patakok öntözték őket. Sehol nem volt száraz, perzselő sivatag. Isten így szólt az emberekhez: „Nektek adom ezt a gyönyörű, virágzó és bőségesen termő kertet. Azonban nagyon vigyázzatok rá! Őrizzétek meg üdeségét és frissességét! Ha valahol bárki bármilyen rosszat tesz, olyasmit, ami ellenkezik a parancsaimmal, egy homokszem hullik a Földre! Nagyon ügyeljete, hogy el ne lepje a homok a virágzó kerteket, bőven termő gyümölcsösöket!” Az emberek eleinte eszükben is tartották Isten figyelmeztetését. Azonban eljött a nap, amikor két beduin összeveszett egy tevé. Szidalmazni kezdték egymást, harag ébredt a szívükben. Egy aprócska homokszem hullott a földre, észre sem vette senki. Azonban a szóváltást erőszakos tettek követték. Majd egyre többen és többen kezdtek el az emberek között lopni, csalni, hazudozni, verekedni, sőt gyilkolni. Újabb és újabb homokszemek peregtek a földre, s lassan apró homokbuckát alkottak egy zöld rét közepén. Az emberek csodálkozva nézték. „Mi ez?” – kérdezték. „A ti bűneitek következménye, forró és élettelen homok! Vigyázzatok, egy nap el ne borítsa az egész világot!” – válaszolta Isten. Az emberek azonban csak nevettek: Ugyan, milyen apró, jelentéktelen kis folt ez az élet burjánzó tengerében! Azzal továbbra is vétkeztek, loptak, csaltak, hazudtak, veszekedtek és erőszakoskodtak. Nemzedék jött nemzedék után, a homokszemek pedig csak hullottak, hullottak. Ma már a törzsek végtelen homokdűnéken kénytelenek vándorolni, napokig, hetekig kell nagy fáradtsággal vánszorogniuk, míg nagy néha találnak egy-egy kis zöld oázist. A sivatag megszületett, s elborította a föld részét.

Milyen érdekes, hogy Jézus a mai evangéliumban egyrészt nagyon engedékenynek, másrészt viszont szinte embertelenül szigorúnak is látszik. Tanítványainak ezt mondja arról az emberről, aki ördögöt űz az ő nevében, de nem tartozik követői közé: „Ne tiltsátok meg neki! Aki nincs ellenünk, az velünk van.” Amikor azonban arról beszél, hogy az embert megbotránkozathatja, bűnre viheti a keze, lába vagy szeme, akkor nagyon határozottan követeli, hogy inkább vágjuk le kezünket-lábunkat, vágjuk ki szemünket, semmint a kárhozatt legyen az osztályrészünk. Hogy fér meg egymás mellett ez az engedékenység, jóindulat, valamint a már szinte kegyetlen szigorúság? Úgy, hogy Jézus tudja: a legapróbb jó lépés is a még nagyobb jó felé mutat, s legapróbb rossz lépés is a még nagyobb rossz irányába való elmozdulás kezdete lehet. Ezért a legkisebb jót is biztatni, támogatni kell, a rosszat viszont már csírájában észrevenni és tenni ellene. Az engedékenység, a támogató biztatás a jónak szól, a határozott szigorúság pedig a rossznak.

Sajnos sokszor ellentétes ez a jézusi magatartás az emberek többségének viselkedésével. Amikor látunk valami értéket, szép, jó megnyilvánulást egy-egy olyan embertől, akitől nem ezt szoktuk meg, vagy aki éppen ellenszenves, akkor nehezen szánjuk rá magunkat, hogy ezt a jót elismerjük, netán meg is dicsérjük. Ha viszont rólunk van szó, akkor könnyen tesszük fel a kérdést: „Meddig mehetek el meg nem engedett irányba, hogy még ne legyen annyira rossz? Meddig mehetünk el, ha nem akarunk súlyosabb bűnt elkövetni?” Nos igen ... ez a meddig mehetek el, ez bizony a kísértéssel való cicázás, aminek nem szokott jó végkifejlete lenni! Amikor Jézus a mai evangéliumban ezeket a kemény szavakat mondja: „Vágd le! Vájd ki!”, akkor azt kívánja élesen a szívünkbe ültetni, hogy ne alkudozzunk a gonosszal! Nem kegyetlenség ez, hanem féltő-óvó gondoskodás. Ha valaki elindul egy rossz irányba, akármilyen kis lépésekkel halad, mégiscsak a veszte felé tipeg. Hiába mondogatja magának, hogy „ez még belefér, ez még nem annyira gáz” stb. stb., attól még az egyre nagyobb rossz megvalósításán fáradozik. Ahhoz, hogy ez ne így legyen, radikálisan irányt kell változtatnia. (Vágd le, vájd ki!) Míg azok, akik eddig többnyire a rosszat tették, a legkisebb jó irányú „kitéréssel” is radikális változást eszközölhetnek saját életükben.

Azt sem szabad elfelejteni, hogy mind a jónak, mind a rossznak van kihatása más emberekre is. Milyen érdekes – és egyben veszélyes is – hogy olyan emberek, akik többnyire ártanak másoknak, néha tudnak jó hatást is gyakorolni, egy-egy éppen „elkapott” jó pillanatukban hasznára lenni más embereknek, jó példát adni. Míg olyan emberek pedig, akik általában megbecsülést, tiszteletet vívnak ki a tetteikkel, olykor mégis megbotránkoztatnak másokat egy-egy vigyázatlan szavukkal, meggondolatlan cselekedetükkel. Nem szabad lebecsülni ennek a kockázatát, nem véletlenül óv Jézus a kicsinyek megbotránkoztatásától! Lehet, hogy sok embert a közelünkbe sodor az élet, akikre csak egyetlen-egyszer tehetünk valamiféle benyomást, akinek csak egy rövidke tapasztalata lesz rólunk. Nem mindegy, hogy milyen lesz az! Még inkább árthatunk azonban azoknak, akik ismernek és szeretnek minket, ha csalódnunk kell bennünk. Ezért mind a saját magunk, mind mások boldogsága miatt óv minket Jézus attól, hogy akár a legkisebbnek látszó rossznak is engedjünk.